

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

32C 25/2001-86

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Jaroslavou Lobotkovou ve věci žalobců: a) Ing. František S [REDACTED], bytem [REDACTED] zast. Mgr. Rudolfem Krejčíkem, advokátem se sídlem Řevnice, Nám. krále Jiřího z Poděbrad 24, b) PhDr. Vlasta S [REDACTED], bytem [REDACTED] zast. Mgr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Řevnice, Nám. krále Jiřího z Poděbrad 24, proti žalované: **CENTRAL GROUP, a. s.**, se sídlem Praha 4, Budějovická 406/1, IČO 63999102, zast. JUDr. Vladimírem Kozelkou, advokátem se sídlem Praha 1, Školská 28, **o ochranu osobnosti**

t a k t o :

I. Řízení se zastavuje, pokud žalovaná měla být povinna zdržet se uveřejnění vyobrazování nemovitosti rodinného domu patřícího žalobcům na evidenční adrese [REDACTED], ukončit šíření všech propagačních materiálů, ve kterých je toto vyobrazení uveřejněno.

II. Žalovaná je povinna ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaslat žalobcům písemnou omluvu tohoto znění:

„Za neoprávnění užití Vašeho příjmení se Vám omlouváme. Podpis CENTRAL GROUP, a. s.“

III. Pokud ve znění omluvy dále mělo být:

„Společnost CENTRAL GROUP, a. s. nechala uveřejnit v časopise BYDLENÍ, magazín 10/2000, ročník 21 reklamu, v níž mimo jiné vyobrazila na dvou fotografiích Váš rodinný dům a současně jako jeho označení užila Vaše příjmení. K užití Vašeho příjmení neměla společnost CENTRAL GROUP, a. s. souhlas. Společnost CENTRAL GROUP, a. s. též neměla souhlas k využití vyobrazení Vaší nemovitosti při propagaci svých služeb tiskem, či formou propagačních materiálů. Za využití vyobrazení nemovitosti v této souvislosti, které vedlo k identifikaci vlastnictví nemovitosti a zásah do soukromí, jenž vznikl touto identifikací, a která je nepřímou informací o Vašich majetkových poměrech, a za způsobenou újmu se Vám omlouváme“,

s e ž a l o b a z a m í t á .

IV. Žaloba, podle které je žalovaná povinna zaplatit prvému žalobci 25.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku,

s e z a m í t á .

V. Žaloba, podle které je žalovaná povinna zaplatit druhé žalobkyni 25.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku,

s e z a m í t á .

VI. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou 9. března 2001 se žalobci domáhají ochrany osobnosti dle § 13 odst. 1, odst. 2 občanského zákoníku.

K neoprávněnému zásahu do osobnostní sféry žalobců mělo dojít dle původní žaloby tím, že žalovaná bez svolení žalobců použila snímky rodinného domu, který si žalobci nechali postavit částečně u žalované, pro svou reklamu a ke komerčním účelům. Žalobci po skutkové stránce tvrdili, že žalovaná publikovala bez svolení žalobců i příjmení žalobců, včetně bližší lokality jejich bydliště [REDAKCE]. To vše v časopise BYDLENÍ, magazín 10/2000, ročník 21, strana 106 a 107, dále v deníku MF DNES, ze dne 13. 9. 2000 a v dalších svých propagačních materiálech, zejména v katalogu BYDLENÍ. Tím mělo dojít k neoprávněnému zásahu do osobnostní sféry žalobců, neboť použití příjmení žalobců jako názvu rodinného domu znamenalo zásah do jejich soukromí, veřejnost tak byla informována o jejich majetkových poměrech.

V průběhu řízení žalobci podali návrh na vydání předběžného opatření, kterým by bylo žalované uloženo zdržet se šíření svých reklamních publikací „Katalogu BYDLENÍ – CENTRAL GROUP“ i inzertní brožury, vše s vyobrazením rodinného domu patřícího žalobcům, a to jak na papíře, tak prostřednictvím internetu.

Poté, co byl návrh na vydání předběžného opatření zamítnut (pravomocně ke dni 4. července 2001) a s ohledem na obsah odůvodnění tohoto rozhodnutí žalobci částečně změnili žalobní návrh a částečně vzali žalobu zpět.

Po připuštění změny petitu tak zůstal předmětem sporu jednak zdržovací se výrok, tedy že žalovaná je povinna zdržet se uveřejnění vyobrazování nemovitosti rodinného domu, patřícího žalobcům na konkrétní adrese, ukončit šíření propagačních materiálů, ve kterých by vyobrazení rodinného domu žalobců bylo uveřejněno.

V tomto rozsahu byl návrh vzat při závěrečném návrhu zpět. Soud řízení dle § 96 odst. 2 odst. 3 občanského soudního řádu zastavil, když přítomný právní zástupce žalované proti tomuto postupu neměl námitek.

Žalobci se dále domáhali nároku dle § 13 odst. 1 občanského zákoníku ve formě písemné omluvy. Podle vlastního znění omluvy je pak zřejmé, že žalovaná by se měla omluvit za to, že nechala uveřejnit v časopise BYDLENÍ reklamu, kde kromě dvou fotografií rodinného domu žalobců užila příjmení žalobců.

Po skutkové stránce tak tedy vzhledem ke znění žalobního návrhu se žalobci domáhali morální satisfakce za to, že žalovaná nechala zveřejnit kromě fotografií rodinného domu i příjmení žalobců.

V závěrečném návrhu právní zástupce žalobců použil formulaci, že si předně soud musí vyřešit po provedeném dokazování otázku pasivní legitimace žalované, tedy zda žalovaná odpovídá za zveřejnění jména žalobců.

Kromě označeného nároku se žalobci domáhali zaplacení částky, po připuštění změny petitu pro každého 25.000,- Kč, jako náhrady nemajetkové újmy v penězích s tím, že morální satisfakce by nebyla postačující, neboť došlo k velmi závažnému zásahu do osobnostní sféry žalobců, když osoby, které žalobce znají, t.j. spolupracovníci žalobce ve společnosti, bývalí kolegové žalobkyně, spojovali jejich jméno v uvedené reklamě s tím, že žalobci se snažili tímto způsobem získat majetkový prospěch, přitom podle fotografie domu je zřejmé, jaké je jejich majetkové postavení.

Žalovaná učinila nesporným, že uveřejnění jména prvního žalobce, tedy příjmení, a přibližného umístění domu, tedy informace o tom, kde dům stojí, bylo bez souhlasu žalobce. Otázku odpovědnosti za zveřejnění této informace a zejména, zda je za toto zveřejnění odpovědná žalovaná, však navrhovala, aby soud posoudil tak, že žalobci neprokázali, že žalovaná za toto zveřejnění nese odpovědnost. V tomto rozsahu poukazovala zejména na výslech svědkyně N. která popisovala situaci do jednání schůzky následného focení domu zvenčí a zejména i to, že předmětný článek je článek redakční. Žalovaná zejména poukazovala na to, že redakci časopisu BYDLENÍ nikdy nedala souhlas k užití jména žalobců, ani k uvedení lokality, kde se předmětný dům vyskytuje. Předmětný článek pak ani neautorizovala společnost žalované. K otázce uveřejnění fotografie nemovitosti pak žalovaná jednak poukazovala na to, že fotografie byla pořízena se souhlasem

žalobců, kromě toho použití fotografie bez dalšího nemůže být neoprávněným zásahem do osobnostní sféry žalobců. Žalovaná tedy navrhovala žalobu zcela zamítnout s tím, že poukazovala na to, že žalobci neprokázali, jaká vlastně závažná újma jim měla vzniknout.

Podle § 13 odst. 1 občanského zákoníku fyzická osoba má právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění. Podle odstavce druhého, pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce prvního zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích, když výši náhrady by určil soud dle odstavce třetího tohoto zákonného ustanovení.

S ohledem na shora uvedené tedy bylo na žalobcích, aby prokázali, že původcem neoprávněného zásahu je právě žalovaná. Soud shledává objektivně způsobitým, a toto bylo i mezi účastníky nesporné, že zveřejnění příjmení žalobce bez jeho souhlasu v podstatě jako označení typu rodinného domku je neoprávněným zásahem do osobnostní sféry jak prvního žalobce, tak i žalobkyně, soud se v tomto směru domnívá, že objektivně k tomuto zásahu ve vztahu ke každému rodinnému příslušníku této rodiny došlo.

Soud se tedy zabýval otázkou, zda žalovaná je původcem označeného neoprávněného zásahu. Pokud by se žalobci domáhali odpovědnosti za zveřejnění (publikaci), tak jak je uvedeno ve vlastním textu ve znění žaloby, pak by žalovaná nepochybně neodpovídala a nebyla původcem tohoto neoprávněného zásahu, neboť ona rozhodně nepublikovala, ani nezveřejňovala žádný text, žádné inzeráty, žádné fotografie s popiskou. Za toto by odpovědným byl objektivně vydavatel časopisu BYDLENÍ.

Z formulace vlastního znění omluvy je však zřejmé, že se žalovaná má omluvit za to, že nechala zveřejnit příjmení žalobců. V tomto rozsahu se soud domnívá, že žalobci unesli důkazní břemeno a prokázali, že žalovaná byla ta, kdo uvedené příjmení do popisky fotografie dal a v této formě předal redakci ke zveřejnění.

V této souvislosti soud totiž uvěřil výpovědi svědkyně D [REDAKCE], která jediná ze čtyř slyšených svědkyň, které v této souvislosti mohly mít jakékoliv informace, hovořila o tomto konkrétním článku. Svědkyně Jana F [REDAKCE] bývalá, respektive tehdejší šéfredaktorka časopisu BYDLENÍ, svědkyně Tatiana V [REDAKCE] pracující na oddělení inzerce vydavatele časopisu BYDLENÍ a svědkyně Miluše N [REDAKCE], vedoucí obchodního oddělení společnosti žalované vypovídaly v zásadě shodně, ale hovořily obecně o tom, jaký je zvyk a jaká je běžná praxe při postupu mezi společnostmi, ať již přímo nebo prostřednictvím společnosti Bytové stavby, tedy přes agenturu. Z těchto výpovědí soud zjistil, že běžný postup byl ten, že si společnost CENTRAL GROUP zadala reklamu, v tomto případě se jedná o pravý pruh dvoustránky časopisu BYDLENÍ, a podle obsahu této inzerce, kterou samozřejmě platila, jí vydavatel časopisu BYDLENÍ nabízel možnost buď t. zv. bonusových stránek, tedy umístění článku o společnosti žalované zdarma, nebo si žalovaná zaplatila stránky na umístění svých článků, případně redakce sama psala články o žalované, o jejích nabídkách apod., kdy pro vytvoření článku jí žalovaná předávala podklady.

Jediná svědkyně D [REDAKCE] po přečtení článku a připamatování si jeho obsahu uvedla zcela jednoznačně, že se nejednalo o článek redakce, článek psal sám ředitel žalované, forma rozhovoru s ním je použita pouze fiktivně, aby se čtenářům dostaly potřebné informace. Její výpověď v tomto směru byla logická, logická byla i v tom, že to byl bonusový článek, a že

všechny materiály předávali redakci na potřebných nosičích, včetně tedy popisky na fotografii rodinného domu.

V této souvislosti soud jen pro úplnost dodává, že logičnost výpovědi této svědkyně vyplývá i z toho, že sama uvedla, byť v jiné souvislosti, že označení rodinný dům S. mezi sebou pracovně pracovníci žalované užívali, aby ve zkratce věděli, o jakém konkrétním domě se hovoří.

V tomto směru tedy soud vzal za prokázané, že to byla žalovaná, kdo označení „rodinný dům S.“ předal do redakce zároveň s fotografií domu žalobců. V tomto rozsahu soud shledává neoprávněný zásah, tedy neoprávněné užití příjmení žalobců.

Vzhledem k tomu, že intenzita zásahu je minimální, spojitost s označením velmi pěkného rodinného domu nemůže být dehonestující, spíše naopak. V tomto rozsahu tedy soud shledává jako přiměřenou satisfakci omluvu za užití jména žalobců, a v tomto rozsahu jako jediném žalobě vyhověl.

Další znění omluvy je nepřiléhavé, na uvedené dvoujstraně není jen inzerce žalované, je zde i článek, který je označen redakční, ale v žádném případě se nemůže hovořit o inzerátu.

Kromě toho uveřejnění fotografie rodinného domu, byť ve vlastnictví žalobců, což bylo nesporné, není neoprávněným zásahem do osobnostní sféry žalobců, neboť byla uveřejněna fotografie nemovité věci seznatelné zvenčí, nenáleží tedy do sféry soukromí žalobců. V tomto soud již odkazuje na odůvodnění usnesení, který byl zamítnut návrh na vydání předběžného opatření, a naprosto neshledává relevantní námitku žalobců, že běžně z příjezdové komunikace tento pohled domu není přístupný. Z výslechu svědků Stanislava K. a zejména Jaroslava V., bratra žalobkyně, totiž soud zjistil, že i tento pohled domu je možný pro veřejnost z jiné komunikace a z druhé strany, svědkyně Tereza S. toto rovněž potvrdila.

Co se týče nároku na zaplacení náhrady nemajetkové újmy v penězích, soud v tomto směru dospěl k závěru, že žalobci naprosto neunesl důkazní břemeno a zejména, jak už bylo uvedeno shora, dle názoru soudu objektivně pouhé uveřejnění příjmení žalobců, jako názvu rodinného domu u fotografie tohoto domu, není svou intenzitou natolik závažné, aby vznikla újma, natož té intenzity, jak má na mysli ustanovení § 13 odst. 2 občanského zákoníku.

Kromě toho následky, které žalobci tvrdí, vznikly až zveřejněním předmětného textu u fotografie a za zveřejnění žalovaná neodpovídá, došlo k přerušení příčinné souvislosti.

S ohledem na to, že žalobci měli ve věci úspěch skutečně pouze částečný, rozhodl soud o náhradě nákladů řízení dle § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 18. prosince 2002

JUDr. Jaroslava L o b o t k o v á , v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení:

[Redacted signature]

[Redacted signature]